

ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΚΑΛΟΓΕΡΑΚΙ

Καλογεράκι νὰ ἦμουνα στὴ rue Vaugirard.

Ἄπ' τὴν πλατεῖα πόρτα τῶν μαύρων σεμινάριων νὰ βγαίνω
ταχύ, σκυφτὸ καὶ σεμνόν.

Σὲ ὥρα τραγουδημένην ἀπὸ ρολόγι παληό.

Σφιγμένο νὰ εἶμαι σὲ ράσο μεταξωτό, κλειδωμένο μὲ ζώνη
πλατεῖα.

Τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου νὰ πηγαίνω, τὴν ὥρα ποῦ περνοῦν
ἐκεῖνες ποῦ μὲ κυττάζουν καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴς κυττάξω—ἡ γυναῖκες.

Ἄλαφρές, μὲ τὰ μάτια ποῦ ὑπόσχονται νὰ σβύσουν.

Γοργές μὲ τὸ ζαρκάδινο πάτημα ποῦ μᾶς ὑπόσχεται τὴν τροχὴν
μουσικὴ τοῦ ἔρχομοῦ.

Πάντα πρόθυμες ν' ἀγαπηθοῦν καὶ νὰ λησιμονήσουν.

Ὅλες λυγρὸς καὶ προδοσίαι.

Ὅμως ἐγὼ μὲ τὴ ζώνη σφιχτὴ γύρω στὸ κορμὶ τὸ λυγρὸ
σὰν κολῶνα τῆς Sainte Chapelle νὰ σκύβω τὰ μάτια.

Καὶ νὰ μὴν τὸ ξέρω πῶς εἶμαι ὠραῖο — γιατί, δὲν πρέπει
νὰ τὸ ξέρω, ἂν θελῶ νὰ λέω σωστὴ τὴν προσευχὴ μου.

Καὶ τὸ λύγισμα τοῦ νέου κορμιοῦ μου μέσα στὸ ράσο νὰ μὴν
τὸ νοιώθω — γιατί δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὸ μάθω πῶς εἶμαι σεμνό-
πρεπο καὶ λυγρὸ σὰν τὸ κοτσιφί.

Καὶ στοὺς διαβάτες ὅταν περγελοῦν τὸν Ἅγιο Σεβαστιανὸ τῆς
νειότης μου, κατασαρκα χτυπημένον ἅπ' τὰ βέλη τῆς ἀρετῆς, νὰ
μπορῶ νὰ πῶ —

« Τὴν καρδιά σας νὰ ἰδῆτε ποῦ γεινε θρούφαλλα καὶ τὸ αἶμα
τῆς ποῦ σταλάζει στὴ λάσπη τοῦ δρόμου γι' αὐτές! »

Κι' ἀπὸ μαῦρο σεμινάριο σὲ τρίσβαθην ἐκκλησίαι κι' ἀπὸ ἐκκλησία
σὲ πεθαμένη βιβλιοθήκη νὰ πηγαίνω —

ταχύ, σκυφτὸ καὶ σεμνόν.

Ave Maria !

Δ Ε Η Σ Ι

Εἴμαστε μεις ποῦ εἴχαμε τόσο ἀγαπηθεῖ, ὡς ἐχτές; Εἶσαι σὺ
ποῦ μ' εἶχες προδώσει; Ἡ μὴν ἦταν τοῦτο παραμῦθι παληό,
ζεσταμένο σὲ χίλιες ἀγροτικὲς φωτιές, νυσταγμένο ἀπὸ μύρια μάτια
χοριτσιῶν, ποῦ μᾶς τὸ διηγῆθηκε κάποιος κι' ἄξιαφρα —
ἀποκοιμήθη;

Ποιὸς θὰ πιστέψει ποῦ χτὲς χωρίσαμε γιὰ πάντα.

Ἐχτὲς χωρίσαμε γιὰ πάντα — ἅ! τὶ ὠραῖο σήμερα! Σαλεύω
στὸν ἀέρα σὰν τὸ φύλλο τῆς λεύκας, εἶμαι ἓνα ὠραῖο τίποτε, μπορῶ
κι' εἶμαι ἓνας διαβάτης... Εἶδα ἓνα ὠραῖο τοπεῖο! Μπήκα στὸ
κοπάδι τῶν καλῶν ἀνθρώπων! Ἄχ! τὶ ἡσυχία! τὶ ἡσυχία!

— Καὶ ὅμως

...τὶ θάνατος!

Ἄλήθεια, θὰ ἦνε δυνατὸ νὰ ζήσω κι' αὔριο ἔτσι πεθαμένος;

Βελόνες τῆς ὑποψίας, μαχαίρια τῆς λύπης, φίδια τῆς ζήλειας — ἡ καρδιά μου, ποῦ εἶχε τὴν τρέλλα νὰ γιαιτρευτῆ, τώρα φωνάζει καὶ ζητεῖ τῆς πληγιῆς σας. ὦ, ξαναρθῆτε!

Ο ΜΟΙΡΑΙΟΣ

Τὸ πρῶτο φιλὶ ποῦ μοῦ χάρισε — τὸ πήρανε τὰ χεῖλη τοῦ ἀλλουνοῦ ποῦ θάρθει.

Στὸ πρῶτο τῆς ἀγκάλιασμα, ἔτριξε γλῦκὰ τὸ κορμὶ τοῦ ἀλλουνοῦ ποῦ θάρθει.

Τὰ χεῖλη τῆς, ποῦ κρουφομίλησαν στὰ πρῶτα μου τριαντάφυλλα, εἶπὰν « εὐχαριστῶ » σ' ἐκεῖνον ποῦ θάρθει.

Μοῦλεγε « σ' ἀγαπῶ » κι' ὁ λόγος τῆς ἔφευγε, μαζὶ μὲ τὰ χελιδόνια, τόπους καὶ καιροὺς, σ' ἐκεῖνον ποῦ θάρθει.

Μὲ περιμένεν ὥρες — κι' εἶχεν ἀγωνία γιὰ κείνον ποῦ ἀργεῖ.

Οἱ δύο μας περπατούσαμε στὸ φεγγάρι — κι' οἱ ἦσκιοι μας ἦταν τρεῖς...

ὦ μελλούμενε, ὦ μοιραῖε, ποῦ ξεκίνησες, ποῦ δὲ θὰ χάσεις ποτὲ τὸ δρόμο, ποῦ φτάνεις, σὲ βλέπω, σὲ γνωρίζω, εἶσαι κοντά, ἀκούω τὰ βήματά σου ἀπάνω στὰ πεθαμμένα βήματά μου, εἶσαι στὴν πόρτα, καλῶς νάρθεις!

Φεύγω — κι' ἕναν καιρὸ ποῦ θὰ διηγηθοῦμε μαζὶ παλιῆς καὶ μάταιες ἱστορίες, τοῦτο τὸ τραγοῦδι θὰ μοῦ τὸ ξαναπεῖς.

ΣΕΜΝΟΤΥΦΙΑ

Θυμᾶσαι; Τὸ λεωφορεῖο μᾶς πήγαινε κλονίζοντάς μας βαρεῖὰ μὲ τοὺς μεγάλους του βαλλισμοὺς. Ἦταν συνεφιά, τὸ πλῆθος ἔτρεχε χωρὶς νὰ σταματήσῃ πουθενά, καταδικασμένο σὲ κίνησιν αἰώνια, σὲ ὀμμορφιά καὶ σὲ καταστροφή, ὅπως ἡ θάλασσα.

Κι' ἄξαφνα στὸ δρόμο πέρασαν τὰ κορίτσια τῶν δώδεκα χρονῶ πηγαίνοντας ν' ἀνθίσουν μέσα στὸ λίθινο δάσος μιᾶς γοτθικῆς ἐκκλησίας.

Θὰ κοινωνοῦσαν.

Ἦταν δλάσπρα, οἱ πέπλοι των ἀκίνητοῦσαν στὸν ἀέρα. Κι' αὐτὸ τὸ ἄχραντο τῆς φορεσιᾶς των ἦταν λιγότερο ἄσπρο ἀπ' τὴν ψυχὴ των ποῦ δὲν πρόφτασε νὰ γευτῆ τὸ φαρμάκι ποῦ λέμε ὠραῖο.

Τότε ἐσὺ ποῦ εἶχες στὰ χεῖλη σου τὴ νικοτίνη τόσων ἀνδρῶν, τὴ γεῦσι τόσων σπασμένων ποτηριῶν, τὸ φλοῖσβο τῶν φιλημάτων τῆς πόλης! Ἐσὺ ποῦ τὰ ἤξερες ὅλα καὶ τὸ κακὸ δὲ μπορούσε ν' ἄνε μπροστά σου παρὰ μιὰ παλιὰ ἱστορία ποῦ φέρνει νύστα.

Τότε —

καθὼς περνοῦσε τὸ χιόνι τῶν δώδεκα χρονῶ κι' ἀκούγαμε, θαρρῶ, τὸ χτύπο τῶν πτερῶν τῶν ἀρχαγγέλων ποῦ τὰ οδηγοῦσαν στὸ ναὸ — τὸ φτιασίδι σου ἄσπρισε.

Κὲ τὴν ψυχὴ σου τὴν περόνιασε τέτοιο κρῖν ποῦ τὴν ἄκουσα νὰ πέφτῃ καὶ νὰ περιμένῃ ἕνα θάνατο μοιραῖο, βραδὺ καὶ σιωπηλό, καθὼς πεθαίνουν μέσα στοὺς πάγους.

ΑΔΕΡΦΕΣ

Ἄκουσε μιὰ ἱστορία ποῦ εἶνε μικρή, καὶ μοιάζει μὲ τῆς μεγάλης.

Στὸ Κένζινκτον Πάρκ, φουντωμένο κ' ἀνθισμένο, καθὼς καθόμουν μονάχος μιῶντας μ' ἓνα δέντρο γιὰ τὸ λάθος τῆς ὑπαρξῆς μου, πέρασαν δυὸ ἀδερφές.

Ἦταν κ' ἡ δυὸ γεροντοκόρες, μὰ πολὺ γρηές, γιαγιάδες τῶν ἀνεκπλήρωτων πόθων, ἀπο κείνες τῆς ἀδερφῆς ποῦ ἀπελιζόνται μαζί, γερνᾶνε μαζί, καὶ φοβοῦνται μήπως ὁ χάρος ἀφήσῃ τὴ μιὰ — γι' αὐτὸ κρατιοῦνται ἀπ' τὸ χέρι.

Ὁ ἄνεμος ντρέπεται κάποτε νὰ φέρῃ στὸ δρόμο τέτοια κουρέλια, ὅσο αὐτὲς ἡ δυὸ ἅγιες Λύπες, μὰ ἡ ἀδιάντροπη ζωὴ ποῦ δὲν διστάζει ποτέ, ἀφοῦ τῆς ἔκαμε τέτοιες ποῦ ἦσαν, μοῦ τῆς ἔφερε στὸ Πάρκο νὰ τῆς ἰδῶ καὶ νὰ λυπηθῶ.

Πίσω ἀπὸ πειὰ βουνά. Θέ μου! νάχουν κουρφεῖ οἱ δυὸ νέοι ποῦ ὄνειρευτήκαν ἡ δυὸ γρηές ἀδερφές στὸ πλευρό των; Πίσω ἀπὸ πειὰ βουνά; Ἄλογο ποῦ δὲν κουράζεται καὶ δὲ διψᾷ ποτέ θὰ τοὺς πηγαίνει μακριά. Πάντα θ' ἀλαργεύουν, δὲ θὰ πλησιάσουν ποτέ, μηδὲ τὴ νύχτα — (πλέον) — τοῦ Αἰ-Γιάννη, πάντα θ' ἀλαργεύουν πίσω σ' ἄλλα βουνά καὶ πάλι σ' ἄλλα βουνά...

Κρατημένες ἀπ' τὸ χέρι, ἡ δυὸ ἀδερφές πήγαιναν κάτω ἀπ' τὰ δέντρα.

Φοροῦσαν δυὸ καπέλλα φορτωμένα μὲ μιὰ φοριτὴν ἀνοιξὴ ἀπὸ πανὶ ποῦ ἔροινεν ἀνθὴ καὶ καρποὺς στὰ γηρατεῖα των. Τὰ ἴδια καπέλλα, τὰ ἴδια ἀνθὴ, οὔτε ἓνα λιγώτερο, τόσο ἦταν ἀγαπημένες. Ἡ ἴδιες ριτίδες, τόσο ἦταν ἀγαπημένες! Κι' ἄξαφνα ἡ μιὰ στάθηκε, ἀπλωσε τὸ χέρι τῆς στὸ καπέλλο τῆς ἄλλης καὶ μὲ μεγάλη σοβαρότητα, μὲ μεγαλειότερη στοργή, τῆς διώρθωσε

— ἀλήθεια δὲ μπορῶ νὰ τὸ διγηθῶ —

τῆς διώρθωσε τὴ θέσι κάποιου ἀνθους ποῦ εἶχε γύρει, σὰν νὰ τῆς διώρθωνε κάποιον μεγάλο λάθος στὴν ὑπαρξὴ τῆς, στὴν ὑπαρξὴ των!

Ἡ ἄλλη εἶπεν « εὐχαριστῶ » ξαναπιάστηκαν ἀπ' τὸ χέρι καὶ ξακολούθησαν νὰ πηγαίνουν σιωπηλές, σβυμένες.

Αὐτὴ ναι ἡ ἱστορία.

ΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Στὴν πλάκα τοῦ τάφου τοῦ Verlaine, γυμνὴ καὶ μαύρη, ἀπ' τὴ δόξα, στὴν πλάκα τοῦ τάφου του, ἀφῆκα ἓνα μικρὸ τριαντάφυλλο.

Ἦταν ἡ πόλι σταχτιά, ἡ λεῦκες γυμνές, ἡ ψυχὴ μου βαρειά.

Ἄνεμοι τῆς νύχτας ποῦ θὰ χορέψετε ἀπόψε στὸ κοιμητήρι τῶν Batignolles —

μὴ μοῦ σβύσετε, παρακαλῶ σας, αὐτὴ τὴν ἀπαλὴ φλόγα τῆς θυσίας, τὸ τριαντάφυλλο, ποῦ τὸ ἀναίμα

— στῆς ἀνησυχίες του!

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ